

samme Tal. Den høitærede Minister paa-
staar og mener at godtgjøre ved Tal, at
„vor Vintold hidtil har været saa omtrent
den laveste, vel ikke af alle civiliserede Landes,
men af alle de Landes, som vi med nogen
Føie kunne sammenligne os med“, og at
der derfor var den største Grund for
os til at forhøje denne Told. Men For-
holdet er nu i Virkeligheden det, at vi hidtil
have haft en forholdsvis endog temmelig
høi Vintold. Naar vi tage andre Forbrugs-
artikler som Sukker, Kaffe, The, Tobak,
Brændevin osv., saa have vi i Sammenligning
med de Lande, vi nærmest maa sammenstille
os med, Sverrig, Norge og Tydskland, for-
holdsvis meget lave Afgifter, til dels endog
kun Halvdelen, ja endnu mindre af, hvad
disse Lande opkræve paa de nævnte Artikler;
paa Vin derimod have vi en omtrent lige
saa høi, ja til dels en høiere Told. Vi have
paa det Allernærmeste samme Vintold som
Sverig — maakte er Sverigs i Gjennem-
snit en Bagatel høiere; — men vor nuvæ-
rende Vintold er meget betydelig høiere end
Norges, og i Tydskland er Tolden vel $\frac{1}{2}$
Dre pr. Pd. høiere paa Vin, der indføres
paa Fode, men til Gjengjæld er den hos os
8 Dre pr. Pot høiere paa Vin, der ind-
føres paa Flaske. Medens Forholdet er
saaledes nu, vil, efter Regjeringens Forslag,
Vintolden fremtidig blive omtrent fordoblet,
og vi ville derved komme langt op over den
Told, som vore Nabolande have, og blive
stillede omtrent i Niveau med, ja til dels over
den Told, som spares i Rusland og Eng-
land. Jeg tror derfor at have haft største
Grund til at fremhæve, at det er en meget
stærkt forøget Byrde, der lægges paa denne
Artikel, og at man i sinagtstiel Henseende
maa nære nogen Betænkelighed ved at gaa
dertil, da det ikke er let at forudsæ, om der
ikke baade ved Forsalfstninger og ved for-
mindsket Brug vil fremkalde den modsatte
Virksom af, hvad der er tilfjgtet. — Jeg
har til Slutning at gjøre nogle Bemærk-
ninger angaaende Spørgsmaalet om en
Tilnærmelse i Toldlovgivningen til de to
andre standnaviske Lande. Den høitærede
Minister har forsaavidt ikke ganske forstaaet
mig, som det ikke har været min Mening at
der skulde være Udsigt til, at vi umiddelbart
og strax kunne naae til et Toldforbund i
egentlig Forstand. Jeg fremhævede udtryk-
kelig, at man ikke har været blind for de
store Banskelligheder, der stille sig i Veien der-
for, men at man fra de fleste Sider erkjendte,
at ialtsald en lignende Tilnærmelse som ved
den sveust-norske Mellenrigslov af 1874
utvivlsomt burde kunne lade sig gennemføre,
og at der allerede ved en sliq Foranstalt-

ning vilde være bundet overordentlig Meget.
Imidlertid vil jeg dog ikke ligeoverfor de
Yringer, der ere fremkomne fra den høit-
ærede Minister og fra anden Side, undlade
at bemærke, at det for mig ganske vist
staar som det Endemaal, der bør tilstræbes,
at vi maa naae til et egentligt Toldforbund,
og jeg kan ikke i fjerneste Maade erkjende de
Banskelligheder, der stille sig i Veien, som ulø-
selige, saafremt man kun fra begge Sider virkelig
vil. Hvorvidt man er villig til at gaa ind
paa de fornødne Foranstaltninger, er et
andet Spørgsmaal; men jeg vil endog paa
det Stærkeste hævde, at Banskellighederne i
og for sig ingenlunde ere særlig betydelige.
Det forekommer mig, at er der Noget, der
vidner om det mærkelige Tryk, som port
Lands Lidenhed lægger paa Sindene, paa
Evnen til at tænke lidt større Tanker end de
almindelige, er det den forbauende Banskel-
lighed, man synes at have ved at forestille
sig Muligheden af et Toldforbund som det
omhandlede. Man fremhæver, at de stand-
naviske Lande ere i den Grad forskellige, at
der er en saa uhyre Forskjel paa Landenes
Natur, Produkter osv., at det er utænkligt,
at man skulde kunne komme til en fælles
Toldgrændse. Da behøver man jo dog blot
at kaste et Blik til Tydskland, til Frankrig,
Riger, der omspænde Naturforskjelligheder og
Forskjelligheder i Befolkning, der ere langt
større end dem, der er Tale om i de stand-
naviske Riger. Og saa de nordamerikanske
Fristater — et Statssamfund, der breder sig
over et helt Kontinent, der rækker langt oppe
fra den tempererede helt ned til Grændsen af
den tropiske Zone, med en Mangfoldighed af
de mest forskjelligartede Produkter — Alt eet
Toldterritorium indenfor een Toldgrændse.
Tag saa endelig det russiske Rige — ja, langs
det stille Hav er der endel af Riget, der danner
et særligt Toldgebiet; men iøvrigt er hele
Rusland fra Weichselen i næsten sine Tusind
Mile over mod Kinns Grændser, oppe fra
Ishavets Tundra ned til Krims Vinhaver
og Turkestauss Bomulds- og Silkeavl, Alt
en stor Toldenhed med en fælles Told-
grændse. Og vi ere ikke istand til at tænke
den Tanke igjennem, vi svimle ved den Fore-
stilling, at Danmark, Sverig og Norge, hvis
Forskjelligheder væsentlig bestaa deri, at vi
frembringe Korn og Fedevarer, de Andre
Jern og Træ, skulde kunne slutte sig
sammen til eet Toldforbund. Der hører
virkelig ikke stor Driftighed til at komme paa
den Tanke. Den høitærede Minister
fremhævede som Banskelligheder navnlig,
at man derved vilde komme til at op-
give Noget af sin Selvbestemmelse
Saa, det er klart nok, man indgaar ikke nogen